

af Spørgsmaalet om Indkomstkatten, Noget, der for Statskassen nødvendigviis maatte medføre meget alvorlige Følger, at jeg paa det Bestemteste erklærede, at jeg vilde stemme for den Indkomstkattelov, som dengang forelaa, selv om den ikke undergik nogen Forandring, og jeg var En af de Faa, som udtalte mig for og anbefalede Thinget at lade den gaae til 2den Behandling uden Redfættelse af et Udvalg. Jeg troer ikke, at der let vil kunne præsteres noget stærkere Bevis for, at Hensynet til det nuværende Ministerium ikke har havt den mindste Indflydelse paa min Stilling overfor Sagen. Ganste vist kunde der tænkes et Ministerium, hvem jeg ikke vilde betroe en saadan Bemyndigelse, og det har i den senere Tid ligget os nærmere end nogensinde for at tænke os en saadan Mulighed. Denne Mulighed er dog nu fjernet, og det er for mig en meget stor Beroligelse, hvorfor jeg er Hans Majestæt Kongen taknemmelig; men jeg siger, at vi kun behøve at see os om til Høire og Venstre for daglig at møde Beviser for, at der er Andre, som kun betragte Spørgsmaalet som udsat, ikke som afgjort. Jeg er derfor det nuværende Ministerium hengiven blandt Andet af den Grund, at det indtil videre — og længere end „indtil videre“ gaar intet Menneffeligt — har fjernet fra os Noget, som jeg vilde ansee for en Ulykke og en Fare for mit Land; men det er ikke denne Betragtning, der først hos mig har fremkaldt den Beslutning, at støtte det ogsaa i dette Punkt, der nu her foreligger; thi min Mening derom har jeg udtalt saa fuldstændigt og saa stærkt, som jeg kunde, allerede inden der var Tanke om dette Ministerium. Jeg troer, at det er for tidligt at glemme, hvilken Fare der har været tilstede, og jeg troer, at Tanken derom bør have en ikke ringe Indflydelse paa vor hele Holdning.

De to ærede Medlemmer, som have stillet Endringsforslag til det foreliggende Lovforslag, have begge to meget stærkt accentueret Landsthingets Stilling til Folkethinget. Jeg kan kun sige, at uagtet det var mig fuldt bevidst, at en heel Deel af det, der i den Retning blev sagt under 1ste Behandling, tillige indi-

recte indeholdt en Dabel over mig, saa har dette ikke forøget den trykkende Følelse, som jeg havde, dengang jeg tog min Beslutning i den anden Sag, der jo i Grunden ogsaa foreligger nu, thi det ene af Endringsforslagene er jo det samme, der staaer som en særlig Sag paa Dagsordenen, og med Hensyn til hvilken jeg ikke blot var Medlem, men Formand i det derover nedsatte Udvalg. Jeg siger, at jeg har en levende Følelse af de Bebrejdelser, der i saa Henseende ganste vist kunne reises imod mig, men jeg troer, at Enhver, der ikke vil have mig mistænkt for, at jeg har forandret mine Anskuelser i saa Henseende, vil lægge nogen Vægt derpaa, at netop de samme Grundsatninger, der fandt Udtryk fra tre ærede Talere ved Sagens 1ste Behandling, har jeg i lange Tider her søgt at gjøre gjældende med al den Styrke, jeg formaaer, og det vil for mig, naar jeg rimeligviis om føie Tid vil komme til at trække mig tilbage, være en kjær Tanke, at der her findes Andre, der vilde optage det Arbejde, for hvilket jeg — det kan jeg uden al Ubefædighed sige — i en Række af Aar har staaet i Brethen; men netop fordi jeg er en gammel Soldat i denne Kamp — lad os bruge disse Udtryk, jeg siger ikke derved til noget Krigerisk — netop derfor har jeg lært saameget, at det er en gal Krigskonst at hyde Slag, naar den Armeé, der skal føres i Kamp, er i en Oplosningstilstand, og Ingen skal kunne nægte, at hele Rigsdagen og ogsaa Landsthinget, efter at have siddet saa længe ud over den Tid, som maa ansees for at være den, der er paatænkt i Grundloven, og indtil den allerseneste Tid med saa overordentlig ringe Resultater, ganste sikkert deler den Følelse, som en af de ærede Forslagsstillere nys udtalte, at han med Længsel imødesaae den Time, da denne Rigsdag kunde sluttes, og han tilføiede: hellere idag end imorgen. Derfor, siger jeg, er det en daarlig Krigskonst at gaae i Kamp, naar der ikke er Een af Armeen, uden at han længes efter den Dag, da han kan drage bort fra Fanen, hvilket jo ikke Gaa af os — derom vidne jo Bænkene — allerede paa egen Haand have gjort. Men dernæst er det en daarlig Krigs-